

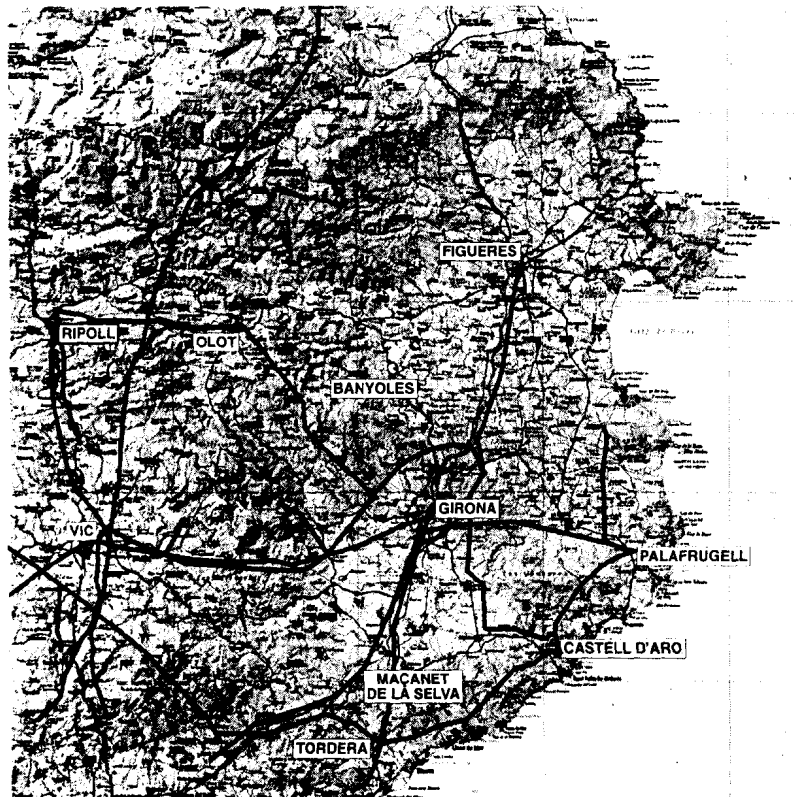
L'ÚLTIM TEMPORAL

JOAN Vila*

És la línia, estúpid

L'aïllament elèctric de l'Alt Empordà

LA LÍNIA DE BANYOLES-SALT-OLOT S'ESTÀ REFORÇANT PER PORTAR 132KV

La caiguda d'una torre elèctrica de la línia de 132 kV que alimenta Figueres ha obert el debat sobre la idoneïtat de l'alimentació elèctrica de l'Alt Empordà. Tant el conseller Rañé, com Pimec Girona han expressat la manca d'infraestructures adequades de la xarxa elèctrica a l'Alt Empordà i la necessitat de construir la interconnexió amb França. Altres veus, expressades a *Diari de Girona*, com la del president del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, Jordi Cabezas, i d'articulistes com Ramon Iglesias, o Francesc Cruanyes, són de

l'opinió que és de mala fe aprofitar-se de la caiguda d'una torre per reclamar la interconnexió amb França, que no són la mateixa cosa.

Cal doncs repassar la xarxa elèctrica de l'Alt Empordà i la de les comarques de Girona per veure-hi clar. L'Alt Empordà s'alimenta només per la línia de 132 kV que va de Juià a Santa Llogaia. A Juià hi arriba la línia principal de 220 kV. L'any 1986, amb la nevada del 31 de gener, aquesta línia va caure pel sobrepès de la neu al seu pas per la República. També llavors va quedar l'Alt Empordà a les fos-

ques, com la resta de les comarques de Girona. 20 anys més tard, el mateix dia 31 de gener, la situació no ha canviat, amb les mateixes infraestructures, només que amb una demanda molt superior i amb una dependència de l'electricitat infinitament major; l'any 1986 gairebé no hi havia ordinadors. No cal dir que no hi havia Windows, ni Internet.

La xarxa elèctrica ha millorat a les comarques de Girona amb les alimentacions de la Cerdanya i també al Baix Empordà. Aquesta darrera pot ser un exemple de com s'ha de fer, mal-

grat l'oposició que hi va haver per tancar l'anella de les Gavarres. El Baix Empordà té una línia de 110 kV que dona la volta a les Gavarres. Aquesta anella s'alimenta a Juià, on hi arriba l'alimentació de 220 kV, i a Santa Cristina d'Aro, on hi arriba l'alimentació des de Tordera. Una extensió de la línia en forma d'antena arriba fins a Belleaire. És un exemple de circuit amb alimentacions alternatives.

L'Alt Empordà només té l'alimentació de la línia de 132 kV. Però és cert que hi havia hagut una altra alimentació amb una línia de 66 kV que ve de Banyoles. És una línia obsoleta, inservible, sense tensió. Forma part de la línia que va de Salt a Banyoles i de Banyoles a Olot, avui en transformació a 132 kV. La modernització d'aquesta línia, si un dia arriba fins a Figueres, donarà una alimentació complementària. Tot això no resol els possibles problemes de l'àrea de Roses, ja que continuarà tenint l'alimentació des de Figueres. Seria bo que la línia en antena que arriba a Belleaire continuï paral·lela a la costa fins a Roses; així es tancaria l'anella de la Costa Brava nord. Certament no seré jo el que proposi el traçat exacte pel mig dels aiguamolls de l'Empordà; aquest exercici de responsabilitat l'hauria de fer el Consell Comarcal de l'Alt Empordà. Una alternativa seria alimentar Roses pel nord, per Cervera; la legislació actual no ho deu permetre, però joestic a favor de la imaginació al poder.

Aquest desenvolupament de la xarxa elèctrica, tanmateix, no resol encara els problemes de l'Alt Empordà ni els de les comarques de Girona. Aquestes connexions dibuixen la capa d'alta tensió en distribució. No poden resoldre l'arribada del TGV ni l'evacuació dels parcs eòlics que s'han de fer. Tampoc resolen la precarietat de l'alimentació elèctrica de les comarques de Girona, amb un risc de caiguda de tota la xarxa durant 170 hores a l'hivern i durant 230 hores a l'estiu en cas que falli una de les alimentacions de la xarxa. Aquestes necessitats formen part de la capa de les línies de transport i alimentació que es resol adequament amb la línia de 400 kV i la seva connexió amb França. És una solució que ens dona una xarxa elèctrica per als propers 40 anys.

La caiguda d'una torre elèctrica és una cosa que pot succeir, sigui per la crescuda d'un riu o per l'accident d'un camió o d'una màquina, són coses que passen i amb les quals cal comptar. Se sent dir sovint que les companyies elèctriques exageren en les seves previsions de línies, oblidant que aquestes previsions serveixen per donar servei quan passa un accident com el de la setmana passada.

En una societat tan depenent de l'electricitat no es pot contemplar la mateixa xarxa elèctrica de fa 30 anys. Sobretot perquè és incompleta i insuficient. Un hotel, un ajuntament, un hospital i gairebé qualsevol activitat econòmica, depèn fortament de l'alimentació elèctrica. Alimentació que ha de ser de qualitat, sense interrupcions, sense microfalls, ni variacions de tensió. Hi ha alguna empresa a les comarques de Girona que l'aturada d'un tall llarg no previst li suposa la inactivitat durant 48 hores, amb milers d'euros de pèrdues. Si la caiguda de la torre de Vilaür hagués passat a l'estiu, ens hauriem trobat amb la situació viscuda amb el tall elèctric del Baix Empordà de fa anys. Tan sols si la torre quan es va inclinar hagués trencat els fils intempestivament, s'hauria viscut el drama d'estar sense electricitat durant 48 hores, amb situacions difícils d'imaginar.

La caiguda de la línia és doncs una oportunitat per pensar què passa quan una xarxa elèctrica rep una interrupció en un dels seus punts d'alimentació. Pensar en això i en les maneres de resoldre-ho no és anar de mala fe, ni fer cap acte de fumnambulisme. És no amagar el cap sota l'ala, voler veure el que hi ha i el que pot passar si la xarxa no es construeix amb la potència i qualitat que es pot fer avui. No fer-ho ens condueix a la permanència econòmica dels anys que no hi havia ordinadors, ni automatismes, ni variadors de velocitat. No fer-ho ens manté en la misèria tecnològica, en la mediocritat econòmica, condemnats a viure de la construcció. Parodiant la frase de Bill Clinton durant una campanya electoral, és la línia, estúpid, el que és important per a les comarques de Girona.

Consell territorial de Pimec Girona